

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

31. ledna 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Soudní spolupráce v občanských věcech – Příslušnost a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Článek 11 odst. 1 písm. b) a článek 13 odst. 2 – Příslušnost ve věcech pojištění – Osobní působnost – Pojem „poškozený“ – Podnikatel v odvětví pojišťovnictví – Vyloučení“

Ve věci C-106/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Sądu Okręgowego w Szczecinie (Krajský soud ve Štětíně, Polsko) ze dne 30. ledna 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 28. února 2017, v řízení

Paweł Hofsoe

proti

LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení J. Malenovský, předseda senátu, D. Šváby (zpravodaj) a M. Vilaras, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG M. Siewiera-Misiuda, radcem prawnym,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, M. Figueiredem a P. Lacerdou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi M. Heller a A. Stobiecka-Kuik, jako zmocněnkyněmi,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: polština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 11 odst. 1 písm. b) a čl. 13 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi panem Pawlem Hofsoem a společností LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG (dále jen „LVM“) se sídlem v Münsteru (Německo), v němž P. Hofsoe vymáhá před polskými soudy nárok na pojistné plnění ze strany společnosti LVM.

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení č. 1215/2012

- 3 Nařízení č. 1215/2012 ve svých bodech 15 a 18 odůvodnění uvádí:

„(15) Pravidla pro určení příslušnosti by měla být vysoce předvídatelná a měla by vycházet ze zásady, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného. Příslušnost by měla být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně vymezených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného spojovacího prvku. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.

[...]

(18) Pokud se týče pojištění, spotřebitelských a pracovních smluv, měla by být slabší strana chráněna pravidly pro určení příslušnosti, která jsou pro ni příznivější než obecná pravidla.“
- 4 Kapitola II tohoto nařízení, která se zabývá pravidly pro určení příslušnosti, obsahuje oddíl 1, který je pod názvem „Obecná ustanovení“ tvořen články 4 až 6.
- 5 Článek 4 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště v některém členském státě, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“
- 6 Článek 5 odst. 1 téhož nařízení stanoví:

„Osoby, které mají bydliště v některém členském státě, mohou být u soudů jiného členského státu žalovány pouze na základě pravidel stanovených v oddílech 2 až 7 této kapitoly.“
- 7 Pravidla pro určení příslušnosti ve věcech pojištění, která jsou předmětem kapitoly II oddílu 3 nařízení č. 1215/2012, jsou obsažena v člácích 10 až 16 tohoto nařízení.

8 Článek 11 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Pojistitel, který má bydliště v některém členském státě, může být žalován:

[...]

b) v jiném členském státě v případě žaloby podané pojistníkem, pojištěným nebo oprávněnou osobou u soudu místa bydliště žalobce [...]

[...]“

9 V článku 13 odst. 2 uvedeného nařízení se uvádí:

„Na žalobu, kterou poškozený podává přímo proti pojistiteli, se použijí články 10, 11 a 12, je-li taková přímá žaloba přípustná.“

10 Pravidla pro určení příslušnosti u spotřebitelských smluv jsou stanovena v člancích 17 až 19 tohoto nařízení.

11 Článek 17 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 zní:

„Ve věcech týkajících se smlouvy uzavřené spotřebitelem pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, se příslušnost určuje podle tohoto oddílu, aniž jsou dotčeny článek 6 a čl. 7 bod 5:

a) jedná-li se o koupi movitých věcí na splátky;

b) jedná-li se o půjčku návratnou ve splátkách nebo o jiný úvěrový obchod určený k financování koupě takových movitých věcí, nebo

c) ve všech ostatních případech, kdy byla smlouva uzavřena s osobou, která provozuje profesionální nebo podnikatelské činnosti v členském státě, v němž má spotřebitel bydliště, nebo pokud se jakýmkoli způsobem taková činnost na tento členský stát nebo na několik členských států včetně tohoto členského státu zaměřuje, a smlouva spadá do rozsahu těchto činností.“

12 Článek 81 tohoto nařízení stanoví, že se toto nařízení „[p]oužije [...] ode dne 10. ledna 2015 s výjimkou článků 75 a 76, které se použijí ode dne 10. ledna 2014“.

Polské právo

13 Článek 509 ustawy Kodeks cywilny (zákon o občanském zákoníku) ze dne 23. dubna 1964, ve znění použitelném ve věci v původním řízení (Dz. U. z roku 1964, č. 16, položka 93), ve znění zveřejněném v Dz. U. z roku 2016 položka 380, V (dále jen „občanský zákoník“) stanoví:

„§ 1. Věřitel může bez souhlasu dlužníka postoupit pohledávku třetí osobě (postoupení), pokud to není v rozporu se zákonem, smluvní podmínkou nebo povahou závazkového vztahu.

§ 2. S postoupenou pohledávkou přecházejí na postupníka všechna související práva, zejména nárok na splatné úroky.“

14 Článek 822 odst. 4 tohoto zákona stanoví:

„Oprávněný z titulu náhrady újmy, která mu vznikla v důsledku události spadající do rámce pojištění občanskoprávní odpovědnosti, může svůj nárok uplatnit přímo proti pojistiteli.“

15 Článek 20 odst. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym a Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, garančním fondu pojištění a polské kanceláři pojistitelů rizik při provozu vozidel) ze dne 22. května 2003 (Dz. U. z roku 2003, č. 124, položka 1152), stanoví:

„Žaloby týkající se nároků vyplývajících ze smluv o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla nebo žaloby, kterými se uplatňují nároky vyplývající z tohoto pojištění, je možné podat buď u soudu, který je příslušný podle obecných ustanovení, nebo u soudu místa bydliště nebo sídla poškozeného nebo u soudu místa bydliště nebo sídla oprávněného z pojistné smlouvy.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

16 Dne 4. července 2014 bylo vozidlo ve vlastnictví fyzické osoby s bydlištěm v Polsku poškozeno při dopravní nehodě, která se stala v Německu a byla způsobena německým státním příslušníkem pojištěným u společnosti LVM.

17 Majitel tohoto vozidla uzavřel dne 12. července 2014 smlouvu o nájmu náhradního vozidla na dobu neurčitou. Vzhledem k tomu, že výše nájemného byla 200 polských zlotých (PLN) (přibližně 47,50 eura) za den a nájem trval až do 22. září 2014, dosáhla výše nájemného částky 14 600 PLN (asi 3 465 eur).

18 Tato osoba však byla odškodněna společností zastupující v Polsku společnost LVM pouze částkou ve výši 2 800 PLN (přibližně 665 eur).

19 Za účelem získání zbylých 11 800 PLN (přibližně 2 800 eur) uzavřela uvedená osoba dne 22. září 2014 smlouvu o postoupení pohledávky, kterou postoupila nárok na náhradu škody P. Hofsoemu, který vykonává svou podnikatelskou činnost ve Štětíně (Polsko).

20 V rámci této činnosti P. Hofsoe na základě postoupení smluvní pohledávky sám vymáhá náhradu škody a úroky od pojistitele, které může uplatňovat poškozený.

21 Dne 2. února 2015 podal P. Hofsoe na základě smlouvy o postoupení pohledávky uvedené v bodě 19 tohoto rozsudku k Sądu Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie (Okresní soud pro Štětín-střed ve Štětíně, Polsko) žalobu, kterou se domáhal zejména toho, aby byla společnosti LVM uložena povinnost zaplatit částku ve výši 11 800 PLN (přibližně 2 800 eur) z titulu náhrady škody a úroků odpovídajících nákladům na pronájem náhradního vozidla.

22 Za účelem odůvodnění příslušnosti tohoto soudu jakožto soudu místa bydliště poškozeného se P. Hofsoe dovolával článku 20 zákona ze dne 22. května 2003 o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, garančním fondu pojištění a polské kanceláři pojistitelů rizik při provozu vozidel a rozsudku Soudního dvora ze dne 13. prosince 2007, FBTO Schadeverzekeringen (C-463/06, EU:C:2007:792).

23 Společnost LVM však odkazem na čl. 9 odst. 1 ve spojení s čl. 11 odst. 2 nařízení č. 44/2001 zpochybnila příslušnost tohoto polského soudu. Tvrdila totiž, že pojem „poškozený“ ve smyslu čl. 11 odst. 2 uvedeného nařízení musí být vykládán doslovně, takže P. Hofsoe se ho nemůže jakožto postupník pohledávky poškozeného dovolávat před polským soudem.

- 24 Rozhodnutím ze dne 13. května 2015 však Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie (Okresní soud pro Štětín-střed ve Štětíně) svou příslušnost uznal.
- 25 Na podporu svého odvolání podaného proti tomuto rozhodnutí k předkládajícímu soudu, kterým je Sąd Okręgowy w Szczecinie (Krajský soud ve Štětíně), společnost LVM především tvrdí, že soud prvního stupně porušil čl. 13 odst. 2 ve spojení s čl. 11 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1215/2012 tím, že v rozporu se závěry, které vyplývají z bodů 15 a 18 odůvodnění tohoto nařízení a judikatury Soudního dvora rozhodl, že by P. Hofsoe měl být vnímán jako slabší strana sporu. Posledně uvedený přitom není poškozeným jako takovým, nýbrž podnikatelem v oblasti vymáhání pohledávek na náhradu škody od pojišťoven. Kromě toho je třeba čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 vykládat striktně jakožto výjimku z obecného pravidla o příslušnosti stanoveného v čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení.
- 26 Pawel Hofsoe tvrdí, že přiznání příslušnosti soudu místa, ve kterém má bydliště pojistník, pojištěný nebo oprávněná osoba, stanovené v čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení č. 44/2001, který byl nahrazen čl. 11 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1215/2012 (dále jen *forum actoris*), není vyhrazeno pouze bezprostředně poškozeným, takže se ho může dovolávat i postupník pohledávky poškozeného.
- 27 Předkládající soud považuje za nezbytné obrátit se na Soudní dvůr, jelikož působnost *ratione personae* přiznání příslušnosti stanovená v čl. 11 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1215/2012 v projednávané věci závisí na výkladu pojmu „poškozený“ ve smyslu čl. 13 odst. 2 tohoto nařízení. Soud prvního stupně by totiž byl příslušný pouze v případě, že by pojem „poškozený“ zahrnoval podnikatele v odvětví pojišťovnictví, který je postupníkem pohledávky na náhradu škody bezprostředně poškozeného vůči pojistiteli vozidla, kterým byla způsobena dopravní nehoda.
- 28 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že podle čl. 509 odst. 2 občanského zákoníku „[s] postoupenou pohledávkou přecházejí na postupníka všechna související práva“. Za těchto okolností by s postoupením pohledávky mělo být spojeno právo na přiznání příslušnosti. Takový výklad by přispěl ke splnění cíle ochrany slabší strany, ze kterého vycházejí zvláštní pravidla pro určení příslušnosti ve věcech pojištění.
- 29 Předkládající soud má za to, že pojem „poškozený“ ve smyslu čl. 11 odst. 2 nařízení č. 44/2001, a tedy čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1215/2012, odkazuje jak na osobu, které škoda vznikla přímo, tak na osobu, které vznikla pouze nepřímo. Tento pojem by se měl tudíž vztahovat na osobu, která jakožto fyzická osoba vykonává profesionální činnost v oblasti vymáhání pohledávek na náhradu škody vůči pojišťovnám, a to na základě smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené s bezprostředně poškozeným. Toto řešení se podle předkládajícího soudu jeví jako vhodné tím spíše, že v projednávaném případě existuje zjevná ekonomická a organizační nerovnováha mezi postavením P. Hofsoa a postavením pojišťovny jakožto právnické osoby, jejíž možnosti jsou v tomto ohledu mnohem větší.
- 30 Tento konkrétní přístup k situacím jednotlivých účastníků původního řízení tak zdůrazňuje rozdíl mezi skutkovými okolnostmi sporu v původním řízení a skutkovými okolnostmi věcí, ve kterých byly vydány rozsudky ze dne 17. září 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse (C-347/08, EU:C:2009:561), a ze dne 26. května 2005, GIE Réunion européenne a další (C-77/04, EU:C:2005:327).
- 31 Předkládající soud nicméně uvádí, že jeho výklad čl. 13 odst. 2 ve spojení s čl. 11 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1215/2012 naráží na zásadu striktního výkladu výjimek, a zejména na čl. 5 odst. 1 uvedeného nařízení ve světle jeho bodu 15 odůvodnění.
- 32 Za těchto podmínek se Sąd Okręgowy w Szczecinie (Krajský soud ve Štětíně) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být odkaz uvedený v čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 na čl. 11 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení vykládán v tom smyslu, že fyzická osoba, která kromě jiného vykonává podnikatelskou činnost v oblasti vymáhání nároků na náhradu škody vůči pojistitelům, může s odkazem na smlouvu

o postoupení pohledávky od bezprostředně poškozeného podat u soudu členského státu bydliště poškozeného žalobu, jejímž předmětem je tato pohledávka, vůči pojistiteli občanskoprávní odpovědnosti viníka dopravní nehody v případě, že tento pojistitel má sídlo v jiném členském státě než v členském státě bydliště poškozeného?“

K předběžné otázce

- 33 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 13 odst. 2 ve spojení s čl. 11 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1215/2012 vykládán v tom smyslu, že se ho může dovolávat fyzická osoba, jejíž profesionální činnost spočívá zejména ve vymáhání nároků na náhradu škody od pojistitelů a která se na základě smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené s obětí dopravní nehody domáhá u soudu členského státu bydliště poškozeného určení občanskoprávní odpovědnosti pojistitele viníka této nehody a tento pojistitel má sídlo v jiném členském státě než v členském státě bydliště poškozeného.
- 34 Úvodem je třeba uvést, že z předkládacího rozhodnutí zaprvé vyplývá, že jelikož byla žaloba P. Hofsoa ve věci v původním řízení podána dne 4. února 2015, tedy po 10. lednu 2015, je nařízení č. 1215/2012 podle jeho článku 81 použitelné.
- 35 Zadruhé čl. 822 odst. 4 občanského zákoníku přiznává osobě, jež má nárok na náhradu škody, právo podat přímou žalobu proti pojistiteli, na kterou se podle čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 použijí články 10 až 12 tohoto nařízení.
- 36 Zatřetí vzhledem k tomu, že čl. 11 odst. 1 písm. b) a čl. 13 odst. 2 č. 1215/2012 v zásadě přebírají znění čl. 9 odst. 1 písm. b) a čl. 11 odst. 2 nařízení č. 44/2001, výklad podaný Soudním dvorem, pokud jde o ustanovení posledně uvedeného nařízení, nadále platí pro rovnocenná ustanovení nařízení č. 1215/2012 (*per analogiam* viz rozsudky ze dne 21. května 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, bod 60, a ze dne 21. ledna 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, bod 43).
- 37 Začtvrté je třeba rovněž připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že účelem odkazu učiněného v čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 je doplnit do výčtu žalobců obsaženého v čl. 11 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení osoby, kterým vznikla újma, aniž je okruh těchto osob omezen na osoby, kterým vznikla újma bezprostředně (rozsudek ze dne 20. července 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, bod 33 a citovaná judikatura).
- 38 *Forum actoris* tedy musí být rozšířeno na dědice pojištěného a na zaměstnavatele, který svému zaměstnanci vyplácel plat po dobu pracovní neschopnosti vyplývající z dopravní nehody, kterou tento zaměstnanec utrpěl (rozsudky ze dne 17. září 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, bod 44, a ze dne 20. července 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, bod 35).
- 39 Tato rozhodnutí vycházejí z odůvodnění, podle kterého je účelem ustanovení oddílu 3 kapitoly II nařízení č. 1215/2012 ochrana slabší strany prostřednictvím pravidel pro určení příslušnosti, která jsou pro ni příznivější než obecná pravidla, a kromě toho musí mít zákonný postupník nároků bezprostředně poškozeného, který může být sám považován za slabší stranu, možnost využít zvláštních pravidel pro určení soudní příslušnosti definovaných ustanoveními čl. 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanoveními čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. září 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, body 40 a 44).
- 40 Výjimky ze zásady příslušnosti soudu místa bydliště žalovaného se však musí používat pouze výjimečně a být vykládány striktně (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. června 1992, Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, bod 14; ze dne 19. ledna 1993, Shearson Lehman Hutton,

C-89/91, EU:C:1993:15, body 14 až 17; ze dne 13. července 2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, body 49 a 50, jakož i ze dne 17. září 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, body 36 až 39).

- 41 Za těchto podmínek ochranná funkce, kterou plní čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 vykládaný ve světle čl. 11 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení, s sebou nese i to, že působnost zvláštních pravidel pro určení příslušnosti stanovených těmito ustanoveními nebude rozšiřována na osoby, u nichž tato ochrana není důvodná (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. července 2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, body 65 a 66; ze dne 26. května 2005, GIE Réunion européenne a další, C-77/04, EU:C:2005:327, bod 20, a ze dne 17. září 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, bod 41).
- 42 Z toho vyplývá, že pokud jde o vztahy mezi podnikateli v odvětví pojišťovnictví, z nichž ani o jednom nelze mít za to, že je vzhledem k jinému ve slabším postavení, není žádná zvláštní ochrana odůvodněna (viz rozsudky ze dne 26. května 2005, GIE Réunion européenne a další, C-77/04, EU:C:2005:327, bod 20; ze dne 17. září 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, bod 42, a ze dne 21. ledna 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, body 30 a 31).
- 43 Z tohoto důvodu nemůže taková osoba jako P. Hofsoe, která vykonává profesionální činnost v oblasti vymáhání nároků na pojistné plnění jakožto smluvní postupník těchto pohledávek, využívat zvláštní ochrany poskytované *forum actoris*.
- 44 Je sice účelem oddílu 3 kapitoly II tohoto nařízení chránit slabší stranu prostřednictvím pravidel pro určení příslušnosti, která jsou pro ni příznivější než obecná pravidla, jak je uvedeno v bodě 18 odůvodnění nařízení č. 1215/2012, avšak žaloba v původním řízení se podle všeho týká vztahů mezi podnikateli a nemůže mít dopad na procesní postavení strany, jež je považována za slabší (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. ledna 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, body 29 a 30).
- 45 V tomto ohledu okolnost, že takový podnikatel jako je P. Hofsoe vykonává svou činnost v malém rozsahu, nemůže vést k závěru, že jde o stranu, jež je považována za slabší než pojistitel. Posuzovat v každém jednotlivém případě otázku, zda lze takového podnikatele považovat za „slabší stranu“, aby mohl spadat pod pojem „poškozený“ ve smyslu čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1215/2012, by znamenalo riziko právní nejistoty a bylo by v rozporu s cílem uvedeného nařízení, který je uveden v bodě 15 odůvodnění tohoto nařízení, a sice že pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. července 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, bod 34).
- 46 Takový výklad je mimoto podpořen cílem stanoveným v bodě 15 odůvodnění nařízení č. 1215/2012, podle něhož musí být pravidla pro určení příslušnosti vysoce předvídatelná a měla by vycházet ze zásady, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného.
- 47 Za těchto podmínek je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 musí být ve spojení s čl. 11 odst. 1 písm. b) téhož nařízení vykládán v tom smyslu, že se ho nemůže dovolávat fyzická osoba, jejíž profesionální činnost spočívá zejména ve vymáhání nároků na náhradu škody od pojistitelů a která se na základě smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené s obětí dopravní nehody domáhá u soudu členského státu bydliště poškozeného určení občanskoprávní odpovědnosti pojistitele viníka této nehody a tento pojistitel má sídlo v jiném členském státě než v členském státě bydliště poškozeného.

K nákladům řízení

- 48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

Článek 13 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být ve spojení s čl. 11 odst. 1 písm. b) téhož nařízení vykládán v tom smyslu, že se ho nemůže dovolávat fyzická osoba, jejíž profesionální činnost spočívá zejména ve vymáhání nároků na náhradu škody od pojišťitelů a která se na základě smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené s obětí dopravní nehody domáhá u soudu členského státu bydliště poškozeného určení občanskoprávní odpovědnosti pojišťitele viníka této nehody a tento pojišťitel má sídlo v jiném členském státě než v členském státě bydliště poškozeného.

Podpisy.